

XXV МІЖНАРОДНИЙ СЛАВІСТИЧНИЙ КОЛОКВІУМ
(Львів, 18–19 травня 2017 р.)

18–19 травня 2017 р. Інститут славістики та кафедра слов'янської філології імені професора Іларіона Свенціцького спільно з філософським факультетом Новосадського університету (Сербія) провели черговий XXV Міжнародний славістичний колоквіум, традиційно присвячений пам'яті слов'янських першопросвітників, рівноапостольних Кирила і Мефодія.

На відкритті колоквіуму з вітальними промовами виступили проректор з науково-педагогічної роботи Львівського національного університету імені Івана Франка **Ярослав Гарасим**, декани історичного та філологічного факультетів Університету **Роман Шуст** і **Святослав Пилипчук**, а також представник від іноземних співorganizаторів – завідувач відділу русиністики філософського факультету Новосадського університету Янко Рамач. **Пленарне засідання** почалося спільною доповіддю-презентацією директора Інституту славістики **Ігоря Шпика** (Львів) та завідувача кафедри слов'янської філології імені професора Іларіона Свенціцького **Алли Татаренко** (Львів), які з нагоди 25-літнього ювілею Міжнародного славістичного колоквіуму розповіли про основні етапи розвитку цього форуму та підбили підсумки його діяльності. Цьогорічний формат пленарних засідань, порівняно з попередніми колоквіумами, зазнав істотних змін, позаяк організатори вирішили відмовитися від заслуховування декількох рефератів, натомість, зосередити увагу слухачів на якійсь одній, вузловій проблемі славістики, яка б викликала всезагальне зацікавлення і, що важливо, дискусії. Власне, таку тему представила **Ольга Щодра** (Львів), яка ґрунтовно та всебічно проаналізувала історію слов'янсько-скандинавських відносин періоду раннього середньовіччя та їх вплив на процеси державотворення у Центральній та Східній Європі.

Після пленарного засідання відбулася презентація нових видань та перекладів львівських славістів, яку провела **Алла Татаренко**. Учасникам колоквіуму були представлені як навчальні й наукові книги, так і низка художніх творів, перекладених з чеської, сербської та хорватської мов.

У рамках колоквіуму впродовж двох днів працювали чотири секції: мовознавства, літературознавства, історії та історії культури.

У засіданнях **секції мовознавства** взяли участь науковці з різних міст України (Львова, Києва, Івано-Франківська) та з-за кордону (з Польщі, Словенії, Сербії). Із 22 заявлених доповідей було прочитано 21. У них порушувався широкий спектр теоретичних і практичних лінгвістичних проблем славістики у діахронічному та синхронічному аспектах. Так, **Тетяна Черниш** (Київ) доповіла про переосмислення, що його зазнає союрівська опозиція синхронії і діахронії в сучасному мовознавстві, зокрема в порівняльно-історичній лексикології слов'янських мов. Історичні аспекти розвитку слов'янських мов цікавили й інших учасників конференції. **Лариса Гонтарук** (Львів) дослідила вплив церковнослов'янської мови на формування української літературної мови XVI–першої половини XVII ст. **Дам'ян Хубер** (Любляна, Словенія) зачитав доповідь про історію нормування та кодифікації словенського розмовного мовлення. **Марцін Койдер** (Люблін, Польща) проаналізував прізвиська лубицьких князів XVIII–XIX ст. з формально-семантичної точки зору. Деякі лінгвісти приділили увагу зіставним історичним питанням. **Агнешка Дудек-Шумігай** (Люблін, Польща) розкрила місце та роль церковнослов'янської мови у надгробкових написах, зокрема особливості написів на православних

та греко-католицьких надгробках кладовищ Східної Люблінщини, а також графічні, фонетичні, граматичні й лексичні взаємовпливи української та польської мов на вказаній території. Етимологічний аспект назв тварин у русинів Восводина та їх спільність чи відмінність з аналогічними назвами у західноукраїнських і східнославацьких говірках висвітлив **Александр Мудрі** (Новий Сад, Сербія), зробивши на цій підставі припущення про мовні контакти русинів до і після переселення їх до Сербії. Про особливості словотвірних моделей українських і польських термінів родинної спорідненості другої половини XIX ст. йшлося у доповіді **Віри Бурак** (Львів). **Марек Олейнік** (Люблін, Польща) виокремив основні структурні і семантичні типи антропонімів Грабовицького староства, розташованого на польсько-українському пограниччі. Зокрема, було проаналізовано 6000 прізвищ, виявлених у понад 50 рукописних архівних джерелах XVII–XVIII ст.

Більшість науковців приділила увагу сучасному стану слов'янських мов, зосередивши увагу на лексикологічному, лексикографічному, морфологічному, словотвірному, функціональному та інших аспектах. Так, **Ольга Пришляк** (Львів) представила лексикографічний огляд кількісної фіксації у словацьких тлумачних словниках інтер'єктивів і простежила динаміку такої фіксації. **Наталія Ємчура** (Львів) проаналізувала модні слова у чеській мові, а саме терміни і загальноповживані лексичні одиниці (лексичні інновації та новотвори відомих державних, політичних і громадських діячів тощо). **Ігор Хрущ** (Львів) висвітлив питання функціонування в болгарській мові суфіксів турецького походження (-джия/-чия, -лия, -льк/-лук...), які мають тривалу традицію використання. На ґрунті болгарської мови ці суфікси стали продуктивними, тобто, почали використовуватися для творення нових лексичних одиниць і набувати нових значень.

Зіставному аналізу аугментативів сербської та польської мов присвятив свою доповідь **Роберт Боньковський** (Сосновець, Польща), зосередившись, зокрема, на їх деривативному і функціональному аспекті.

Мойца Нідорфер-Шишкович (Любляна, Словенія) темою доповіді обрала прагматичний підхід до вивчення форм ввічливості в сучасному діловому електронному спілкуванні словенців. **Зоряна Гілецька** (Львів) проаналізувала історію статусу словацької мови у Чехії, зробивши висновок, що, попри близькість двох мов, після розпаду спільної держави під впливом політичних і культурних змін ці мови у своєму розвитку почали поступово віддалятися.

Сучасна слов'янська фразеологія стала предметом кількох доповідей. Науковцями порушувалися теоретичні та функціональні питання фразеології. Зокрема, **Віра Дерев'яно** (Івано-Франківськ) дослідила проблему дефініції трансформаційного прийому поширення фразеологізмів, пояснення суті трансформаційної моделі поширення, критерії відмежування поширювача від мінімального контексту, способи класифікації трансформованих фразеологізмів, місце трансформованих фразеологізмів у сучасній фразеології. **Ольга Петришин** (Львів) висвітлила питання функціонування в мовленні польських фразеологізмів з компонентом *woda*, зокрема відхилення від кодифікованої у словниках норми та визначення найпродуктивніших типів модифікації нормативних фразеологічних одиниць. **Наталія Хороз** (Львів) приділила увагу аналізу словенських авторських фразеологічних новотворів, оказіонально використаних у публіцистичних статтях, їх стилістико-прагматичним функціям та контекстуальній семантиці.

Ольга Дика (Львів) дослідила сучасний стереотип поляка у мовній свідомості студентів України та з'ясувала (на підставі попередніх досліджень такого характеру) можливі напрями змін цього стереотипу.

Кілька доповідачів зосередилися на проблемах викладання словенської мови за кордоном та її вивчення емігрантами у Словенії. **Міхаела Кнез** (Любляна, Словенія) порушила доволі актуальне освітнє питання, яке стосується викладання в словенських школах державної мови дітям-переселенцям. **Тіна Югович** (Любляна, Словенія) розглянула соціокультурні питання засвоєння словенської мови як іноземної. **Дам'яна Керн** (Любляна, Словенія) висвітлила проблеми викладання словенської мови в Австрії.

Загалом на мовознавчій секції порушувалися історичні та сучасні питання функціонування слов'янських мов. Доповіді були присвячені фонетико-графічним, словотвірним, морфологічним, лексикологічним, фразеологічним, семантичним, лексикографічним, функціональним, стилістичним, комунікативним проблемам слов'янських мов та методології їх викладання. Варто відзначити доповіді з соціолінгвістики. Відбулися змістовні та цікаві дискусії, як от про доречність постановки питання щодо нормування розмовної мови, зокрема словенської, про мовну ситуацію у Словаччині, про статус словацької мови у Чехії і чеської – у Словаччині, про процеси мовного пуризму та лексичної інтернаціоналізації сучасних слов'янських вокабулярів, особливості електронного спілкування, стереотипи сучасного українця у світі та поляка в Україні.

Секція літературознавства об'єднала науковців з Сербії (шість доповідей), Польщі (дві доповіді), Словенії і Хорватії (по одній доповіді), а також представників вітчизняних славістичних центрів – Києва (три доповіді) та Львова (сім доповідей).

Найчисленнішою виявилася “підсекція” сербської літератури, на якій було зачитано сім рефератів. **Єлена Марічевич** (Новий Сад, Сербія) темою своєї доповіді обрала образи Св. Кирила та Мефодія у поезії і прозі ХХ століття. Розглянувши під цим кутом зору поему сербського сюрреаліста Александара Вучо “Кирило і Мефодій”, романи Велімира Дежеліча Сина “Софію обрав” та Мілорада Павича “Хозарський словник”, вірш Міодрага Павловича “Солунські брати”, молода дослідниця висвітлила новаторське сприйняття традиції, яке демонструють сербські літератори, а також дала власну відповідь на питання її актуалізації з позицій ХХІ століття. Новий підхід до класичного літературного матеріалу продемонструвала **Йована Ніколич** (Новий Сад, Сербія), проаналізувавши модерністські елементи в романі Борисава Станковича “Нечиста кров”. Літературознавиця виокремила інновації, які письменник вніс у сербську літературу, а також відзначила вплив психоаналітичної теорії на змалювання образів найвідомішого твору Б. Станковича. **Снежана Ніколич** (Новий Сад, Сербія) представила своє бачення ролі фрагментарності у творчості Душана Матича. Сербська дослідниця трактує фрагментарність як реакцію на дійсність у рамках модерністського світосприйняття, а в своїй доповіді показала, як принцип фрагментарності формувався у творчості Д. Матича і які поетикальні трансформації він викликав. **Марина Гоголя** (Київ) темою своєї доповіді обрала гендерні стосунки у романах Драгослава Михайловича “Вінок Петрії” та “Коли цвіли гарбузи”. Вона розглянула образи жінок крізь призму гендерних ролей, а також проаналізувала концепти жіночої й чоловічої тілесності в прозі сербського письменника. У рефераті “Відкриття ‘постмодерністських дужок’ у романах Воїслава Деспотова” **Снежана Савкич** (Новий Сад) дослідила риси постмодерністської поезики у творчості видатного представника сербського неоавангарду. Вона проаналізувала наративні й формальні риси поезики В. Деспотова, розглянувши її в контексті нових стратегій читання. **Алла Татаренко** дослідила місце Вука Караджича в творчості відомого сучасного сербського письменника і літературознавця Сави Дам'янова (на матеріалі історико-літературних праць і художніх творів).

У чотирьох рефератах розкривалися актуальні проблеми хорватської літератури різних періодів її розвитку. **Мар'яна Климець** (Львів) у своїй доповіді “Елементи гротескної і казкової фантастики в романі А. Ковачича «У ресстратурі»” розглянула питання співвідношення гротеску і фантастики, особливості функціонування казкових мотивів у цьому реалістичному романі, окреслила специфічні риси поетики хорватського класика. **Олена Дзюба-Погребняк** (Київ) представила реферат “Кохання і війна. Оповіді хорватського полоненого”. Зверталися вчені й до найновіших тенденцій розвитку письменства Хорватії. **Горан Мар'янович** (Петрїня, Хорватія) виступив з доповіддю “Читач Г. Р. Яусса в детективних романах Горана Трібусона”, продемонструвавши своєрідність використання теорії рецепції у творах тривіальної літератури. **Соломія Вівчар** виклала своє бачення такого нового явища, як фанфіки (“Фанфікшн як вид жанрової постмодерної літератури: хорватський вимір”).

Свої дослідження презентували на колоквіумі українські дослідники чеської поезії та прози. Так, **Надія Брилинська** (Львів) у доповіді “Особливості структури та поетичного мовлення поеми «Ніч із Гамлетом» В. Голана” зосередила увагу на метафізичному характері діалогічності цього твору, а також на його спорідненості з діалогами Платона. **Олександр Моторний** (Львів) представив актуальні тенденції розвитку чеської поезії на прикладі творчості Мілана Дежинського, продовжувача традиції метафізичної поезії. **Ірина Забіяка** (Київ) у своєму рефераті “Новий чеський реалістичний роман в Україні” виклала своє оригінальне бачення сучасної чеської реалістичної літератури, обравши матеріалом для текстуального дослідження роман Іржі Гаїчека “Риб'яча кров”. Як зазначила сама славістка, її доповідь була спрямована на осмислення як теоретичних питань (визначення реалістичного роману часів метамодернізму), так і практичних аспектів (ретрансляції особливостей таких текстів у перекладі).

На колоквіумі були представлені також словенська і словацька літератури. У доповіді “Наративна емпатія в романі Івана Цанкара «Будинок Марії Заступниці»” **Алойзія Зупан-Сосич** (Любляна, Словенія) проаналізувала оповідні техніки, які класик словенської літератури використовував для створення наративних ефектів у своєму романі. **Ірина Романчук** (Львів) представила власне прочитання інтерпретації гендерних стереотипів у постмодерній прозовій творчості сучасної словацької письменниці Яни Юраньової, включивши роман письменниці в широкий постмодерний контекст.

Польська література на колоквіумі була представлена переважно в компаративному аспекті. **Олеся Задворняк** (Львів) у доповіді “Метафізичний сум у поетичній творчості Казімежа Тетмаера та Богдана Лепкого” запропонувала зіставний аналіз образів природи як “каталізаторів метафізичних відчуттів” у поетичній творчості літераторів, навела зразки літературного діалогу між ними. **Лілія Баннікова** (Вроцлав, Польща) дослідила краківський період творчості Богдана Лепкого, розглянувши його в контексті польського модернізму і приділивши увагу зв'язку поезії українського літератора з живописом. Доповідь **Лігії Шлензак** (Вроцлав, Польща) “Вернигора у польській літературі, мистецтві та культурі” стала прикладом мультидисциплінарного славістичного дослідження. **Ясмїна Північкі** (Новий Сад, Сербія) у рефераті “Кирило-мефодіївська традиція у духовно-культурному розвитку слов'ян” наголосила на ролі письма та каліграфії, включивши цю проблему у широкий контекст.

Викликала зацікавлення і жваву дискусію доповідь **Єлени Ратков-Квочки** (Сремські Карловці, Сербія) “Україна та українці в загальнослов'янському та європейському контексті: Емануїл Козачинський та А. Л. Челюстников”, ключовими фігурами якої є

видатний український культурний діяч і фікційний персонаж “Гробниці для Бориса Давидовича” сербського письменника Данила Кіша.

Загалом засідання секції літературознавства проходили в атмосфері жвавого наукового діалогу. Доповіді відзначалися актуальною проблематикою, сучасними підходами до вирішення літературознавчих проблем, розмаїттям аспектів дослідження.

Секція історії працювала у складі дванадцятьох осіб. Абсолютну більшість становили львів'яни, які виголосили десять доповідей. Ще два реферати були представлені вченими з Харкова та Нового Саду.

Найбільший блок становили теми, які стосувалися різноманітних аспектів середньовічної історії слов'янських країн. **Андрій Филипчук** (Львів) на підставі комплексного аналізу писемних й археологічних джерел (в тому числі нових матеріалів, здобутих під час археологічних досліджень Кровінки – слов'янського городища на Дністрі, Пліснеського археологічного комплексу, а також Зимнівського городища) переглянув деякі усталені в історіографії твердження щодо наявності укріплених поселень у ранньослов'янських племен, зокрема склавинів. У доповіді **Леонтія Войтовича** (Львів) йшлося про локалізацію слов'янських племінних об'єднань Велика Хорватія і Біла Хорватія, зокрема, було зроблено спробу подолати наявний у науковій літературі стереотип етнічного означення слов'янських племен Прикарпаття як білих хорватів. Своєрідним продовженням попередньої теми стала доповідь **Ростислава Вацеби** (Львів), в якій розглядалась участь білих хорватів в етногенезі верхньолужичан. Співставивши археологічні та писемні джерела, дослідник деталізував карту розселення білих хорватів, дав ключові характеристики ранніх етапів етнічної історії верхньолужичан та з'ясував їх етногенетичні зв'язки з білими хорватами. Цікавий порівняльний аналіз західноєвропейських і руських відомостей про вічеві зібрання слов'ян представив **Назар Різун** (Львів), який у підсумку констатував участь широких верств населення (і представників граду, й округи) у вічах; їх обов'язково колективний і одностаійний спосіб прийняття рішення; менший чи більший (але майже завжди присутній) вплив на них вождя/князя; наявність у віча судових функцій тощо. Про роль галицько-волинського князя Романа Мстиславовича в русько-польських відносинах кінця XII–початку XIII ст., зокрема про маловідомі аспекти зв'язків між правлячою елітою цих слов'янських держав, розповів **Тарас Чугуй** (Харків). У виступі **Вікторії Любащенко** (Львів) охарактеризовано різні погляди на постать Яна Гуса в сучасному славістичному дискурсі: як національного героя, культурного діяча, мученика і борця проти Католицької Церкви; як репрезентанта міжслов'янської кирило-мефодіївської духовної спадщини; як сповідника реформи Католицької Церкви шляхом її повернення до ранньохристиянської традиції; як католицького богослова, який заклав елементи еkleзіології Другого Ватиканського собору.

Питання російсько-польських політичних відносин другої половини XVIII ст., а саме втручання Російської імперії у вибори польського короля Станіслава Августа Понятовського (1764), висвітлив у своєму рефераті **Володимир Бойко** (Львів).

Дві доповіді стосувалися історії славістики. Так, **Тамара Полещук** (Львів) відзначила великий внесок українських учених у розвиток російського слов'янознавства першої половини XIX ст. **Роман Голик** (Львів) дослідив процес виникнення львівської славістики як інтелектуального проекту – дискурсу в контексті історії Галичини, зміни й розвитку етнокультурних та наукових середовищ Львова, у перспективі довгих і коротких історико-культурних тривалостей. За висновком ученого, ідея львівської славістики сформувалася внаслідок накладання двох процесів: тривалої

еволюції знань про слов'янські народи, літератури й культури (до 1772 р.) і творення модерної наукової картини “слов'янського світу” від формування Галичини як австрійської провінції і до сьогодення.

Новітній історії слов'ян було присвячено три доповіді. **Янко Рамач** (Новий Сад, Сербія) висвітлив участь представників Галицької митрополії і Крижевецької єпархії у Велеградських конгресах (1907–1936), при цьому особливу увагу приділивши співпраці митрополита Андрея Шептицького з Діонісієм Няраді (з 1920 р. крижевський єпископ), яка істотно вплинула на культурно-національне життя русинської громади в Югославії. Про діалог українських та польських істориків щодо “тяжких” питань спільного минулого йшлося в доповіді **Леоніда Зашкільняка** (Львів). Виступ **Анжеліки Савчук** (Львів) “Чеський президент Вацлав Клаус: ностальгія за минулим” був присвячений аналізу особистісно-психологічних чинників державно-політичної діяльності другого президента Чеської Республіки.

Майже усі доповіді, виголошені під час засідань секції історії, викликали значний інтерес у слухачів, позаяк відзначалися високим науковим рівнем, інформативністю та новизною висновків. Відтак, відбулося чимало дискусій, які заторкували цілу низку питань історичної славістики, її методології, історіографії та джерелознавства.

На засіданнях **секції історії культури** було виголошено дванадцять доповідей, автори яких представляли переважно українську славистику: Львів (7), Тернопіль (1), Дрогобич (1). Сербську та словенську славистику репрезентували науковці з Нового Саду (1) і Любляни (2).

Михайло Лесів (Львів) у межах запропонованої теми “Слово як інструмент інкультурації у просвітницькій діяльності св. Кирила і Мефодія” на прикладах старослов'янських перекладів довів, що рівноапостольні просвітителі зуміли створити мову високої християнської культури; мову, що могла виразити складну богословську та філософську думку і стати носієм естетичного начала. **Анна Римар** (Новий Сад) у своєму виступі “Чужина у творчості Гавриїла Костельника” розповіла про нелегкі пошуки письменником самого себе і встановлення свого місця між подієними на різні нації людьми як психологічні складові формування національної свідомості та її необхідності в новочасному світі. **Назар Радецький** (Львів) у своєму виступі на підставі листування Ю. Оссоліньського з іншими польськими інтелектуалами розкрив моменти, які стосувалися його ролі в заснуванні Оссолінеуму та допомоги С. Б. Лінде в упорядкуванні словника польської мови. Про панславізм в оцінці Я. Бодуена де Куртене, бачення ним проблеми культурної та національної самоідентифікації слов'янських народів, його ставлення до проблеми “малих народів” розповіла **Зоя Баран** (Львів). **Михайло Зубрицький** (Дрогобич) визначив місце мовознавчих проблем у розмаїтті наукових інтересів Івана Франка та вплив відомих представників слов'янської філології на його погляди. Про Івана Франка як перекладача здобутків художньої літератури південних слов'ян та стратегію роботи письменника з твором, вибраним для відтворення українською мовою, ішлося в доповіді **Івана Теплового** (Львів). **Ярема Кравець** (Львів) присвятив свою доповідь творчості бельгійського фольклориста і перекладача Е. Енса, який, за порадою М. Драгоманова, зацікавився українськими легендами, пов'язаними зі Старим та Новим Завітами, та видав їх французькою мовою.

Маловідома праця Ольгерда Іполіта Бочковського “Боротьба народів за національне визволення” (з підтитлом “Націологічні нариси”) стала предметом виступу **Оксани Лазор** (Львів). Дослідниця розповіла про причини, що спонукали О. І. Бочковського

присвятити свою увагу національній справі лужицьких сербів, та зупинилася на моментах, які стали для нього переконливим свідченням їх організаційного хисту у відстоюванні національного буття та культури після Першої світової війни. **Ясмiна Шулер-Галос** (Любляна, Словенія) простежила розвиток концепції культури в історії Словенії від доби Просвітництва до наших днів. Славістка розповіла про її семантичне поле, зупинилася на особливостях цього поля в словенському середовищі та наголосила на зламних моментах зміни старих значень і створення нових. Зацікавлення в учасників секції викликав також реферат **Матеї Лугар** (Любляна, Словенія), в якому йшлося про оформлення обкладинок книг, виданих “Центром словенської мови як другої та іноземної”, та про здобутки в цій справі завдяки міждисциплінарному підходу, зокрема використанню даних прикладної лінгвістики, лінгвістики тексту, соціолінгвістики, психолінгвістики, теорії літератури, маркетингу, психології сприйняття, графічному дизайну шрифтів тощо. **Наталія Лешкович** (Львів) розповіла про щоденник Марії Стефанії Гаклік, оприлюднений Вроцлавською філією Інституту національної пам’яті Польщі, та охарактеризувала його як такий, що має джерельний потенціал для вивчення періоду радянської окупації Східної Галичини. Об’єкт уваги **Олени Цуп-Стефанишин** (Тернопіль) – історія та сучасний стан видавничої справи української діаспори в Чеській республіці. Науковець навела відомості про україномовні періодичні видання, видавничу діяльність українців у Чехії та висвітлила діяльність часопису “Пороги” як одного з їх основних інформаційних ресурсів.

Засідання секції історії культури закінчувалися жвавим обговоренням, плідними дискусіями, обміном думками та новою інформацією.

На підсумковому пленарному засіданні виступила німецька славістка **Весна Цідилко** (Берлін), яка присвятила свою доповідь рецепції південнослов’янських літератур у сучасній Німеччині, зосередивши свою увагу переважно на творах сербської літератури.

Кульмінацією колоквіуму стали дві презентації, організовані іноземними славістами-філологами: “ФілоСловенія: словенський досвід успішної промоції рідної мови у світі (групова доповідь-презентація)” та “Філологія як весела наука (презентація проєктів молодих сербських літературознавців)”, а також зустріч з дослідниками сербської літератури “Вулиці Львова: літературне декодування вул. В. Караджича”.

Загалом у двох пленарних і восьми секційних засіданнях XXV Міжнародного славістичного колоквіуму взяло участь 67 вчених. Найчисельніше була представлена Україна. Від її імені виступило 43 учених, з них 36 – львів’яни. Сім доповідачів з семи інших міст України – Харкова, Києва, Івано-Франківська, Тернопілля, Рівного, Дрогобича. Іноземну делегацію представляли 24 науковці з п’ятьох країн: Сербії (9), Словенії (7), Польщі (6), Хорватії (1) та Німеччини (1). Наведені цифри вкотре засвідчують поважний статус Колоквіуму, який користується великою популярністю й авторитетом, на рівні традиції продовжує приваблювати вчених з різних міст України та зарубіжних країн, дослідників, а також початківців – аспірантів і студентів. Він гідно продовжує виконувати свої функції, налагоджуючи і допомагаючи підтримувати особисті контакти та тісні зв’язки між різними славістичними середовищами, забезпечуючи широкий взаємообмін науковою інформацією.

*Оксана Лазор
Алла Татаренко
Наталія Хороз
Ігор Шпик*